لس لنډې کیسې
لیکوال: رفیع الله علی حیدر (وردګ)

ډالۍ دې وي!

زما ګرانې مينې ته R♥S

د کتاب نوم: لس لنډی کیسی

لیکوال: رفیع الله علي حیدر (وردک)

د لیکوال نمبرونه:
۰۷۹۹۷۳۳۵۸۳۰
۰۷۳۰۴۳۲۷۶۲

لنډه کیسه

هر وخت به جوړه مکتب ته تللو.

خو زما ملګری به هر وخت خفه وو.

ما به تري د خفه کیدو لامل پوښتنه وکړه خو جواب یې نه راکولو.

زما ورباندی زیات فکر خراب وو.

ډیر لایق وو خو اوس نه پوهیګم چې څه ورباندی وشول.

دمکتب څخه دکور په طرف روان شوو په لاره کې کیناست.

ماویل ولې کیناستی.

ویل زړه مې خوګیګی څه وکړم.

ماویل څه لاس راکړه چې داکتر ته دې بوځم.

هغه ویل زما دزړه د درد داکتر ماته معلوم دی بل چاته نه.

ماویل خو راوښایه چې زه دې ورولم.

ویل دا ناممکن دی.

لاس مې ورکړو دکور په طرف روان شوو.

ماورته ویل چې ته په ما باور نلری کنه.

هغه ویل لرم یې ته زما ملګری یې.

ما ویل ښه نو ولی راته نه وایې چې ته ولی هر وخت خفه وی.

ویل یې زه خو یم خفه خو په څهره ستا لپاره لږ خندا او خوشالی کوم.

ځکه که تاته زه خپله کیسه وکړم نو ته به هم خفه شی ته زما ګران ملګری یې تا په غم کې نشم زغملای.

ماورته هیڅ ونه ویل خو په زړه کې ترې زیات خوشاله شوم ځکه چې زما دخوشالی لپاره هرڅه په ځان زغمی.

بله ورځ بیا روان شوو مکتب ته.

مکتب ته ورسیدو.

درس مو وویلا هغه په لسم او زه په نهم صنف کې وم.

مکتب رخصت شوو.

هغه بیخی زیات خوشاله وو.

ماترې پوښتنه وکړه ولی داسی خوشاله یې الله پاک تل دا خوشالی په نصیب کړه.

هغه ماته ویل مننه راځه تیز راځه.

ما ویل څه کیسه ده .

هغه هغه طبیب چې زما زړه جوړولای شی هغه راته زنګ کړی وو چې راشه زموږ کورته.

ماویل ښه نو ځه چې ځانونه ورسوو.

ډیر تیز مزل مو وکړو را ورسیدو.

زه کیناستم زما ملګری ورغللو .

ګورم چې یوه جنۍ ورته راووتله.

ماویل ښنا دا کیسه ده.

دجنۍ سره یې خبری کولی چې زما ملګری ولویدا.

ماورمنډه کړه چې بی هوشه دی.

ژر ژر مې را سم کړو.

لاس می ورکړو روان شوو کورته .

خو دهغه کورکی مور هم نه وه هغه وفات شوی وه.

نور نه ما بیا ولیدو او نه بیا مکتب ته راغللو.

لنډه کیسه.

تنها له مکتب را روان وم.

له سره مې ځادر تاو کړی وو.

چې یوې جنۍ راسره سترګې مشې وکړې.

زه پوه شوم چې غلته شوه.

نو یې چې ماته وکتل.

ویل یې وب وبخ وبخښه زه غلته شوم.

هیله کوم وروره چې پرما بدګومانه نشې.

ما ویل پوهیګم هیله کوم.

زه راغلم کور ته روان وم.

ما د یوې کلیوالې سره مینه کوله او پر ما زیاته ګرانه وه.

هغه مې ولیده سلام مې ورته واچولو.

هغې هم دلاس په اشاره جواب راکړو.

زه راغلم کور ته ډوډۍ مې وخوړه.

سبا بیا لاړم مکتب ته هغې جنۍ د دروازې مخه جارو کوله.

زه چې ترې لیرې تیر شوم لیک یې را وار کړو.

ما هم لیک را واخیستلو.

لیک مې وکتلو لیکلي مې وو.

ای دګل په شان نه پوهیګم چې ستا په لاس کې کوم جادو وو که ځنګه چل دی.

دهغې راهیسی مې زړه تا غواړی ګرانه.

او دلیک جواب زموږ د دروازی په اشغال دانې کې واچوه.

ما ورته ولیکل بخشه کوه زما مینه شته زه دبل چاسره مینه کوم.

سبا یې بیا لیک ایښی وو.

لیکلی وو.

ګرانه زه پر تا میئنه یم څه وکړم هیله کوم ما یوازی مه پریږده.

ما دلیک جواب ورکړو هیله کوم ماته مزاحمت مکوی.

نو بیا یې لیکلی وو سمه ده ګرانه.

خو ته زما دزړه سر یې او تا نشم هیرولی او زه ستا په نوم ژوند کوم.

نور ما لاره بدله کړه نور په هغه لار نه تللم.

بله ورځ مې هغې کلیوالی ته مسیج وکړو .

سلام سنګه یی

نو هغې جواب راکړو تاسو څوک یاست.

ماویل ولی دی هیر شوی یم .

هغې ویل مزاحمت مکوی څوک یاست.

ما خپل عکس ورته ولیګلو.

نو یې جواب راکړو ښه تاسو یاست .

ماویل هوو..

ویل نور ماته مسیج مکوه او نه زه درسره مینه لرم او نه تا پیژنم.

ماته زیات غوصه راغله چې څه مې په خوله راتلل ورته ومې ویل.

نو سمدلاسه لاړم هغې بلی انجلۍ ته مې لیک ولیکلو .

لیک کې مې ورته ولیکل:

سلام ګرانی ستا مغرور یار اوس سم شوی او ستا غلام شوی.

مینه درسره لرم .

دا لیک مې ورته کیښودا.

خو هغې ډیر لیکونه ایښی وو هغه مې ټول راواخیستل.

اول لیک لیکلی وو

زه مینه درسره تا له خدایه غواړم

دوهم لیک

نن مې درپسی ډیر ژړلی دی هسی نه چی مړه شم.

دریم لیک

که ته ماته جواب رانکړی زه ځان وژنه کړم .

څلورم لیک

نن مې اخیری ورځ ده کنه نور ځم له دنیا.

ما دا لیکونه په جیب کې واچول .

لاړم له کور څخه یې لږ لیری دوکان وو.

هلته کیناستم ماویل چې زما لیک وګوری لږ به ورته انتظار شم.

دوکان کې مې لږ شی واخیستل .

چې دوکاندار ته زنګ راغی ورسرت وغږیدو.

نو یې ویل سخت زړه مې بد شوو.

نورو خلکو ورته ویل ولی ولی څه کیسه ده.

ویل هغه دفلانکی لور ځان مړ کړی.

زه بې هوشه شوم .

چې په هوش کې راغلم نو عصابو مې کار نکولو.

راغلم کورته .

لېونی شوم نور هر څه رانه هیر شول صرف یوه کلمه مې هر ځای لیکله .

ما وبخشه ګرانی ما وبخشه ګرانی

لنډه کیسه

زما مې دمور سره هر وخت لانجې او جنګ وو.

یوه ورځ یې له کوره پسې واخیستم.

راته یې ویل نن رانه ډوډی نشی خوړلی.

زه بهر بیرون تر غرمی پوری دنور هلکانو سره په ساعتری اخته وم.

هغوي ټول لاړل دغرمې ډوډی ته زه تنها پاتی شوم.

مور مې راباندی غږ وکړو راځه ډوډی ته خو زه نه ورتلم ځکه هغه ډیره غوصه وه.

ډیر یې راته وویل راشه توبه وباسه ډوډی وخوره نور هیڅ هم نه درته وایم.

خو زه ورنه غلم .

اخیر یې زما وړی خور ته ورکړه .

هغې راوړه بیرون ته.

هر چا به راته ویل چې داسی مکوه دا ستا مور ده پر تا ډیر حق لری.

خو ما د هیچا خبر نه منله.

وخت تیریده.

پلار مې د مشر ورور سره ایران ته ولیګم.

ایران ته ورسیدم خو اوس پوه شوم
چې دمور مینه څومره محترمه ده.

نور مې مور زیاته یادیده.

هر وخت به چې بازار ته لاړم یو شی به مې ورته اخیستل بیا به
مې عکس ورته لیګلو هغې به راته دعاوی کړی.

تر ما کشر ورور وو هغې ته مې پکټ دا یوو نصیحت کولو چې
دمور سره فام کوه خفه یې نکړی.

بیا زموږ مور مریضه شوه .

ډیری روپۍ مو ورته راولیګی.

خو اخیر زه راغلم له ایران او مشر ورور مې پاتی شوو.

مامې دمور لپاره ډیری تحفی اخیستی وی .

خو چې افغانستان ته داخل شوم .

خبر شوم چې مور له دنیا تللی.

نو زه په موټر کې بی هوشه شوم .

بیا چې په هوش کې راغلم ټولو خلکو ماته کتل.

څادر مې په سر واچولو او مخ مې پټ کړو پټه ژړا پټ غم زغمل

چې ژوندی وه نو یې په قدر نه پوهیدم

چې رانه لاړه نو په قدر یې زه پوه شوم خدایه

لنډه کيسه

بی مینی انجلۍ اخير د مينی دلاسه مړه شوه.

يوه ډيره هوښياره او حيا ناکه انجلۍ وه .

هغه 13 کلنه وه چې دا خبر به يې هر وخت کوله .

ای لويه خدايه مه مې په چا مينئه وه او مه رابندی ځوک ميئنه وه.

ما تری پوښتنه وکړه ولی داسی وايې .

جواب يې راکړو.

ويل يې داسی چې زموږ په پښتنو کې ډير کم خلک خپله مينه ترلاسه کوی .

خو که ترلاسه يې کړه خو ښه .

او که دلاسه يې ورکړه .

نو هم دهلک ژوند تبا شی او هم دجنۍ اکثره وخت د ډښمنی او ځان وژنی سبب شی .

نو اوس ته راته ووايه چې مينه ښخه ځان ساتل ښه کار دی که بد.

ما هيڅ جواب ورنکړو.

وخت تيريده هغه پيغله شوه .

خو ځان يې له مينی او وساتو .

او نه هم بل ځوک وربانذی مين شوو.

بله ورځ دې جنۍ ته رشته راغله بس نصيب دی...
دا جنۍ يې واده کړه.

نو ما ورته ويل چې اوس دی دخاوند سره مينه کوی .

ويل هوو ماورته مبايل ورکړو ماويل زنګ ورته کوه .

هغی ويل مننه وروره.

ماورته ويل چې پلار دی څه درته ونه وايې .

هغې ويل ولی په کومه خبره به ماته څه وايې.

ما ويل مخکی له واده کولو د خاوند سره خبری کول دا په پښتو کی نه منی تا خو صرف کوژده کړی .

هغې ويل د پښتو دلاسه مې مينه نه ده کړی.

خو اوس دپښتو په کيسه کې نه يم .

ماويل سمه ده .

بله ورځ يې خاوند ورته زنګ کړی.

ښه په مينه ورسره غږيدلی .

خاوند يې ورته ويلی چې زه ستا ديدن ته درځم .

هغې هم ورته ويلی چې سمه ده .

خاوند يې راغلی نور څوک نه دی ورباندی خبر پکت يوه ويندیار يې ورباندی خبره ده.

ويندیار يې وايې چې هغه سړی لاړو له کوټی ووتلو خو جنۍ راونه وتله .

زه ورغللم ګورم چې جنۍ يې په چاقو وهلی او وفات ده.

ما ژر خلک خبر کړل .

هغه سړی يې ونیولو ډير يې ووهلو چې ولی تا داسی وکړل هغه ویل چې زه په بله انجلی مین وم زما کورنۍ هغه راته نه کړله .

نو دا سړی حکومت بوتلا

پای

مینه مې نه کړه په دې خاطر ای پاکه خدایه

چې یا به مړه شم یا به مړه شی خلک

لنډه کیسه

دا ختر په بیګا دخپلو ملګرو سره ناست وم.

دي ته انتظار وو چې څه وخت خبر ورکوی چې سبا اختر دی او کنه.

زما په زړه کې هیڅ خوشالی نه وه .

ډیر کوښښ مې وکړو چې خوشاله شم خو نه کیده.

ملګرو خندل او ټوکی کولی زه غلی په همدی سوچ کې ناست وم چې زه ولی داسی شوی یم آیا ګناهګار یم که سنګه.

ملګرو راته ویل ولی داسی غلی یې مفتونه .

ماویل هسی فکر مې خراب دی.

هغوی ویل مفتونه اصلی خبر وکړه .

ما ورته ویل چې مینه مې کړی اوس نو داسی شوی یم هیڅ شی مزه نه راکوی.

او لیدل یې هم ناممکن دی ما خو ویل چې اختر کې به مې ساعت تیر شی خو هغه تر مخکی زیات خراب شوم .

هغوی ویل مفتونه په کیسه کی مکیږه ولی ځان سره ظلم کوی.

ما ورته ویل سمه ده .

خو زما یوه هیله او ارمان دا دی چې هغه وخت خو هغی زماسره مینه کوله چې اوس به زه ورته یاد وم او کنه.

هغوی ویل نه پوهیګو .

خو خیر زړه مې ډیر ډک ډک کیدو خو ځان مې ټینګ کړی وو.

خو خیر راډیو اعلان وکړو چې سهار اختر دی.

نو د ملګرو بنډار لړنګ شوو.

زه هم راغلم کورته ټول ویده وو .

لمونځ مې وکړو ډیری دعاوی می وکړی.

ویده شوم سهار چې پاڅیدم ټول خلک خوشاله وو.

ما هم نوی داختر کالی واغوستل.

لاړم جومات ته چای مو وڅښو راغلم کورته.

کور کې مور هم نه وه هغه وفات وه مخکی.

نور هم تنګ شوم لاړم بیرون ته ټول خلک جوړه لاس تر غاړی تاویدل عکسونه یې اخیستل .

خو زما هغه دښی ورځی یاران هیڅ معلومیدل هم نه.

د سړک دغاړی سره ناست وم .

چې هغه جنۍ دبل هلک سره موټر کې وه .

ما خو ویل چې هسی خپل به یې وی خو چې له ما یې مخ پټ کړو .

نو زما صبر خلاص شوو چیغه مې وکړه .

دځان سره مې تړون وکړو چې نور دې کلی کې ژوند نه کوم.

نو په همدی اختر کې لاړم کلی مې پریښوو .

وروسته داختره لاړم ایران ته

خو زړه ظالم هیڅ صبر نکړو

پای

زه مین وربانډی ډیر وم او هغه هم پر ما میئنه

مشکیل داوو چې زه یې هیر کړم خو زما نشوه هیره

یوه انجلۍ چې میئنه شوه غمجنه شوه

لنډه کیسه

یوه انجلۍ چې ډیره خوشاله انجلۍ وه.

دا به ما هر وخت لیده .

خو دایمن به خوشاله وه هر وخت یې خندل .

هغه وخت ماواده کړی وو.

دې جنۍ بابا مړ شوو په هغه ورځ یې هم داسی خندل لکه په خوا یې چې خندل زه ډیر حیران هم شوم او غوصه هم راغله.

نو زه ورغللم ورته ومې ویل ای تاته وایم .

هغې ویل څه وایی وروره.

ماویل دا مړی نه وینی چې ته داسی خاندی او خوشاله یې.

جواب یې راکړو.

ګوره وروره ژوند باید په خوشالی تیر شی نه په غم زما بابا مړ دی زه پوهیګم چې زما سره اوس خندا ښه نښکاری.

خو ما دڅان سره وعده کړی چې هیڅکله به دنیا غم ته ونه ژاړم هغه که زما مور هم مړه وی.

صرف یوو غم مې ژړوی.

ماویل کوم غم.

جواب یې راکړو.

دهغې بلی دنیا دقبر تیاره او دمحشر ورځ او د دوزخ عذاب دا مې ژړوی.

زه ترې روان شوم څه مې ونه ویل.

بیا مې ډیر وخت وروسته ولیده چې بیخی زیاته غمجنه وه.

ما ترې پوښتنه وکړه .

ماویل څنګه یې مستی انجلۍ اوس ولی داسی خفه یې.

راته یې ویل زه ورور نلرم نو ته مې ورور یې ګرانه.

ما داسی کیسه کړی چې له فکر او معلوماتو مخکی مې مینه کړی.

ماویل ښه نو داخو دومره لویه خبره نه ده .

هغې ویل وروره ډیره لویه ده.

ځکه ماچې له کوم هلک سره مينه کړی او خپل عکس مې هم ورکړی هغه زما دورور قاتل فلانکی دی.

ما خير سوچ مه وهه خدای پاک لوی دی.

خودا جنۍ به هر وخت فکرو او سوچو کې ډوبه وه .

اخير يې عصاب دلاسه ورکړل او لېونۍ شوه

پای

ښــه ومــه خــوشالــه هيڅ يــو غــم مې پيژندلو نه

شومــه لېونۍ چې په غلته کې په خپل دښمن مېئنه شوم

لنډه کیسه

بې پلاره زوی

د یوه هلک پلار په ماشومتوب کې وفات شوی وو.

کورکې یوه مور او دوی خورانی او یو زوی وو.

خورانې تر هلک مشری او هلک کشر وو.

دهلک پلار ډیر سرمایه دار وو.

ډیر موټر هر څه یې لرل.

هلک ماشوم وو او خورانو یې دخپل حق پوښتنه نشوو کړای.

او مور یې تر لورانو بتره وه.

دې هلک د پلار سرمایه دهغی خپلوانو سره تقسیم کړه .

وخت تیریده.

هلک ځوان شوو.

ډیر تکړه او ښکلی ځوان ترې جوړ شوو.

دې هلک دخپل حق غوښتنه وکړه.

دکلی یو څو سپین ږیری یې راټول کړل.

خو هغو خلکو چې د هلک حق یې خوړلی وو.

هغو نه منله.

هلک ډیر غوصه شوو یو کس یې په تفانچه وویشت په پښه باندی.

خورانو او مور یې ورته ویل چې پریږده یې زویه هسی نه چې ته رانه لاړ شی بیا به زموږ ژوند تبا شی .

خو هلک نه منله اخیر یې دوه کسان مړه کړل.

خو اخیر هغه هلک هم له دنیا لاړو.

مور او خور یې پسی لېونی شول.

او دسخت ظلم سره مخ شول هغو خلکو ورباندی کولو چې دهغو ښځه هغه هلک مړی کړی وو.

پای

عبرت

هیڅکله د چا میراث او حق مه خوری یو وخت ضرور د دښمنی سبب کیږی

زما حــق خــوره تــه زما حق ولی نـــه راکوی

خدای خبر هسی نه چې بیا دې له دې کلی ورک کړم

لنډه کيسه

يو انجينر د يوو چا مينی چرسی کړو.

د داخلی وزارت اعلان کړی وو چې چرسيان او نشه يان راټول کړی.

نو زه هلته بازار ته په سودا پسی تللی وم کابل ته .

نو طالبانو چرسيان راټولول .

نو يوو چرسی چې ډير ښکلی ځوانی او ښه بدن يې وو.

طالبانو تر لاس نيولی وو زور يې ورسره کولو .

چرسی چې زور وکړو نو دوه تنه طالبان يې له ځان څخه ليری کړل.

او ويل يې ليری شی بی عقلانو زه خپله ځم.

نو يوه طالب ترې پوښتنه وکړه چې ته ولی دا نشی کوی څومره ښه بدن او ښه ځوانی خدای درکړی.

نو چرسی جواب ورکړو چې تا مينه کړی.

طالب ويل نه مينه مې نه ده کړی.

چرسی ويل آفرين مينه مکوه

زه مينی داسی کړی يم

طالب ويل ولی مينه سړی داسی کوی.

چرسی په ژړا شوو او وويل .

زما هغه بيوفا زياته ياديګی

نور به يی چی څه ويل زه ترې راغلم

پای

چې په مينه کې دې زه ګرانې چرسی شوم.

نو دا هم ستا دغمونه او جفا له لوی عذابه

لنډه کيسه

د لور سره ظلم

په يوو کلی کې دوه وروران وو چې خورا غريبان وو.

يوه ته يې واده کړی وو او راوړی يې هم وو.

او هغه بل ته يې کوژده کړی وه.

مشر ورور يې موټر چلولو په موټروانۍ يې نيولی وو.

او هغه بل په ايران کې وو.

پلار يې وفات شوو د ايران څخه يې هم زوی راغلو.

ډير قرضداره وو.

پر دوی يې خپل پلار زيات ګران وو.

ډير پسی خفه وو.

وخت تيريده .

هغه کوژده يې چې ورته کړی دهغی ولور يې نه وو ورکړی.

وخت تيريده بله ورځ يې

مشر ورور يې موټر ټکر کړی وو ورور يې هم وفات شوو او ملامت هم مشر ورور وو .

قاضيانو فيصله وکړه چې دې دوه وروران چې احمد او سورګل چې سورګل ملامت دی .

د سورګل ورور به دې خلکو ته 9لکه افغانۍ ورکوی.

احمد سم لېونۍ شوو ځکه د خپل کوژدنی ولور د کور مصارف او دا د خلکو دیت او دورور غم او کور یی ورته پاتی وو.

خو لنډه دا چې احمد په لسو کالو کې 9لکه دیت ورکړو او ولور یې پاتی وو.

احمد خپل خسر ته ویلی وو چې زه به خپله کوژدنه ناوی کړم .

خو داحمد خسر ویل چې تر څو مې دلور ولور رانکړی ناممکن دی.

احمد ډیری زاری ورته وکړی چې زموږ ځوانی هسی تیره شوه په ولور خو دې منکر نه یم .

خو هغه نه منله احمد لاړو ایران ته دری ځلور کاله نور تیر شول .

خو اخیریې د خپل خسر ولور   ور ادا کړو.

خپله کوژدنه یې را ناوی کړه .

یوه میاشت کم او زیات وخت تیر شوو.

داحمد ښځه سخته ناروغه شوه.

ډیرو داکترانو ته یې بوتله .

خو اخیر چې یوه داکتر یې بوتله .

هغه ورته ویلی وو چې .

دې جنۍ دومره فکرونه او غمونه او ژړاکړی چې داسی ناروغی ورته پیدا شوی چې دابه د یو څو شپو میلمنه

په روپیو دې دخپلی لور ژوند ور خراب کړو
اې ظالمه پلاره ولی دې خدای ځان ته په قهر کړو

لنډه کیسه

د خان په لور مین متعلم

یوو هلک د خپلی معشوقی دلاسه هر څه دلاسه ورکړل.

دا هلک ډیر لایق متعلم وو.

دا چې اتم صنف ته ورسیدو نـو ما په مکتب ډیـر کم لیدلو.

یـوه اسـتاذ مـاته ویل چـې ورته ووایه چې مکتب ته راځه نور محروم کیږی.

زه راغلم کورته.

هغه هلک مې پیدا نکړو.

ډیر پسی وګرځیدم خـو پیدا مې نکړو.

اخیر یې ولاړم کور ته یې ورغللم خو په کور کې یې ویل چې هغه مکتب ته تللې.

نـو ما ورته ونه وویل چې هغه په مکتب کې نه وو.

ډیر فکر مې خراب شوو چې دا چیرته ځی.

بل سهار مې د هلک څارنه شروع کړه.

ګورم چې هلک یوو کور ته دننه شوو.

ما هم دکور دروازه ورټک کړه هغه خپله هغه هلک دروازه راخلاصه کړه.

ما ورته سلام وکړو.

ما يل ګرانه استاذ زه په تا پسی راليګلی يم.

ته ولی مکتب ته نه راځی.

هغه ويل ته خو زما ملګری يې راځه دننه.

نو يې کيسه شروع کړه ويل يو کال کيږی چې زه په يوه جنۍ مين شوم

دې جنۍ به زه ډير خوشاله ساتم

ماته يې کالی بوټ او داسی نور شيان راکول.

زه وربانډی دومره مين شوم که هغه راته مرګ شی هم قبوله مې ده.

ماويل ښه نو مکتب دې ولی پريښوو

ويل دا د خان لور ده ماته فرمايشات راکوی هره ورځ شی غواړی.

او زه دکور څخه روپی نشم اخيستلای.

نو اوس مې دلته کار شروع کړی .

په ژړا او په غمو روپی ګټم چې اول وربانډی مين شوم خوشاله يې وساتم او چې په مينه کې لېوني شوم اوس مې داسی کوی.

زما وربانډی زيات زړه بد شوو.

وخت تيريده.

چې هلک د جنئ غوښتنه وکړه د رشتی.

خو دهغې پلار ويل چې زه مې لور داسی غريبو خلکو ته نه ورکوم.

خو ډيری رشتی يې ور ولیګی

خو خان نه منله.

هلک هر څه دلاسه ورکړل

پای

چې در میئنی دم نو ښه خوشاله دی کړم

چې در مین شوم بیا دې ولې پریښوم

لس لنډی کیسی
دلیکوال نمبر
0797335830
0730432762
لیکوال رفیع الله علی حیدر وردک